

vil føres over paa Kommunerne, er en Vidtløftighed, der bør undgaa, og vil medføre indvilligede Forhold, som Lovforslaget bærer Vidnesbyrd om. Det passer ogsaa bedre med Statskontrollen, at Bidraget er lægges direkte af Staten. Jeg tror derfor, at man i dette Stykke skulde følge Kommissionen og ikke Regeringsforslaget. Naar der dernæst er Spørgsmaal om den Maade, hvorpaa Tilskudet ydes, er der ogsaa en Modsetning til Stede mellem Kommissionens og Regeringens Forslag, idet Kommissionens Forslag gaar ud paa, at der skulde erlægges en vis Sum for hvert enkelt Medlem, 6 eller 3 Kr. efter som det var gifte eller ugifte Medlemmer, hvorimod Regeringsforslaget gaar ud paa, at der skulde erlægges en vis Procent, 50 pCt. af alle Medlemmernes Bidrag. Det forekommer mig, at Regeringsforslaget her baade er det korrekteste og det, hvorved Fordelingen sker paa den retfærdigste Maade. De Punkter, jeg her har omtalt, anser jeg for de væsentligste; kunne vi blive enige om dem, vil der sikkert lettere kunne tilveiebringes Enighed om Lovforslagets øvrige Punkter. Dets Enkeltheder ere ogsaa fremdragne under Forhandlingen i Gaar af Forskjellige, og jeg skal kun dertil føie nogle ganske enkelte Bemærkninger. Der staar saaledes i § 8, at i Bedtægterne kan der optages, at Arbejdsgiverne skulde tilbageholde af Lønnen det Bidrag, som Arbejderen skal erlægge til Sygekassen. Jeg tror, dette er en Foranstaltning, der næsten vilde blive ugjennemførlig. Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere har ikke en saadan Fasthed, at denne Bestemmelse i sig selv vil faae nogen Betydning, og Mellembørende mellem Arbejdsgiveren og Arbejderen varer ofte ikke saa længe, at der egentlig er Grund til at tillægge denne Bestemmelse nogen større Betydning. Men dertil kommer ogsaa, at Arbejdsgiveren slet ikke kan vide, om Arbejderen er i en Sygekasse eller har betalt sit Bidrag til en anden, eller hvor stort dette skulde være. Skal han i den Henseende alene have at rette sig efter Arbejderens Angivelse, vil man se, at i mange Tilfælde vil Virkningen deraf være illusorisk. Jeg tror derfor, det Høieste, man kunde bestemme, var, at naar Arbejderen forlanger det, skal Arbejdsgiveren af Lønnen tilbageholde og samle det, der behøves for at betale Bidraget til Sygekassen.

Endnu maatte jeg maasse blot gjøre to Bemærkninger til Ytringer, der faldt i Gaar. Der blev saaledes sagt, jeg tror af det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen), at det vilde være ligesom uretfærdigt, om Arbejderne ikke maatte være

Medlem af flere anerkjendte Sygekasser paa een Gang. Men man maa jo dog erindre, at det at være Medlem af en anerkjendt Sygekasse vil, naar Regeringsforslaget gaar igjennem, være det Samme som at erholde et Tilskud, og man maa snarere sige, at det vilde være uretfærdigt, om den Enkelte, ved at gaa ind i flere anerkjendte Sygekasser, skulde kunne tilveie sig denne Fordel paa forskellige Steder. Man vil kunne se, at i Fald En vilde gaa ind i 3 anerkjendte Sygekasser, og disse Sygekasser betalte af den gennemsnitlige Arbejds løn $\frac{2}{3}$ i Pengetilskud — de kunne jo betale mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$ —, saa vilde han, naar Sygdom ramte ham, foruden fri Læge og Medicin faae sin sædvanlige Gjennemsnitsarbejds løn to Gange, og naar det kan være Tilfældet, vil man let erkjende, at det i mange Tilfælde paa ingen Maade vilde være heldigt. Der blev ogsaa sagt, at det var — jeg veed ikke, om der blev sagt uretfærdigt, men i hvert Tilfælde urimeligt, at man ikke skulde kunne faae Hjælp af Sygekassen umiddelbart efter at være gaaet ind i den, men at der skulde gaa nogen Tid hen, inden man kunde faae Hjælp. Men det forekommer mig klart, at ingen Sygekasse i Almindelighed kunde være tjent med at faae sine Medlemmer, først naar de bleve syge, og det vilde meget hyppigt blive Tilfældet, hvis de strax kunde erholde Hjælp. Denne Tidssfrist yder en Sikkerhed, som jeg ikke tror nogen Sygekasse vil give Afkald paa, og som ikke er opfundet her i dette Lovforslag. Selve Lovforslagets Fremkomst har jeg for mit Bedkommende hilst med stor Tilfredshed. Det er støttet paa en efter min Mening fortrinlig Kommissionsbetænkning, der indeholder saadanne Bilag og Dplysninger, at den grundige Behandling, der fra flere Sider er ønsket, netop derigjennem kan finde Sted. Selve Lovforslaget er ogsaa et ærligt Forsøg paa at hjælpe den arbejdende Klasse, og det netop paa et Punkt, hvor Trykket kan være saare tungt. I Fald man ikke vilde modtage Lovforslaget, fordi det ikke gav nok, saa aviste man en Hjælp, der blev rakt, og saa kom vi til, hvad ogsaa blev sagt i Gaar, at „det Bedre var det Godes Fiende“. Men jeg føler mig overbevist om, at Landstinget ikke vil være meddelagtig i Ansvar for en saadan Fremgangsmaade.

Snel: Jeg syntes under Forhandlingen i Gaar, at de ærede Medlemmer gif et Stridt videre i deres Betragtninger, end der egentlig i Lovforslaget var Anledning til. Thi Lovforslaget begynder jo ikke med det Motto: „Al Nød søges afhjulpen“, det